

An illustration at the top of the cover shows several stylized human figures hanging upside down from thin lines that represent a city skyline. The background is a light, textured surface with faint horizontal lines. The figures are rendered in various shades of brown and grey, and their limbs are splayed out. The overall mood is somber and thought-provoking.

JON RONSON
Na potulkách s extrémistami

INAQUE.sk

JON RONSON

Na potulkách s extrémistami

PRELOŽILI

**AŇA OSTRIHOŇOVÁ,
SILVIA RUPPELDOVÁ A ALENA SMIEŠKOVÁ**

INAQUE.SK

2014

JON RONSON:
THEM: ADVENTURES WITH EXTREMISTS

Copyright © 2001, 2002 by Jon Ronson
All rights reserved

Translation © 2014, Aňa Ostrihoňová (1 – 6), Silvia Ruppeltdová
(7 – 10), Alena Smiešková (11 – 13)

Slovak edition © Inaque.sk (ARThur, s.r.o.), 2014

ISBN PAPERBACK: 978-80-971323-6-1
ISBN E-BOOK: 978-80-89737-07-9

OBSAH

Úvod a poďakovanie	11
:::1:: Ajatoláh z predmestia	17
:::2:: Pobehujúc kukuričným poľom	49
:::3:: Tajní vládcovia sveta	83
:::4:: Bilderberg nastavuje pascu	95
:::5:: Prostredníci z New Yorku	109
:::6:: Nie sú jaštery ako jaštery	115
:::7:: Ku Klux Klan, ktorý nenadáva	137
:::8:: Hollywood	157
:::9:: Diamantový život v kamenistom svete	169
:::10:: Dr. Paisley, predpokladám	189
:::11:: Ceaușescuove topánky	209
:::12:: Ako sa to jednoducho robí	221
:::13:: Čistinka v lese	231

Joelovi

„To, že Priatelia majú úspech po celom svete, je podľa mňa dobrým znamením pre svetový mier.“

Lisa Kudrow

Keď som bol mladý, na svete nebolo bezpečne, ale človek presne vedel, kto sú oni. Lebo to bolo tak, že my sme boli proti nim a kto sú to „oni“, bolo jasné. Dneska tak presne nevieme, ktorí sú tí oni, ale vieme, že nejakí oni tam niekde budú.

George W. Bush, 21. január 2000

Mám chuť objímať celkom neznámych ľudí. Iným celkom neznámym ľuďom mám chuť ubližovať.

Jay McInerney, New York City, 15. september 2001

ÚVOD A POĎAKOVANIE

Bolo to jedného večera v roku 1999, keď som si z prednáškovej sály v somersetskom mestečku Frome odskočil na toaletu. Krátko na to tam za mnou tam vošiel aj David Icke, o ktorom píšem v šiestej kapitole tejto knihy. Nevedel, že som v kabínke, a začal sa o mne rozprávať s mužom, ktorý stál vedľa neho pred pisoárom. Tak som sedel a potajme im načúval.

Davidu Ickea som príležitostne sprevádzal na jeho cestách už niekoľko týždňov, počas ktorých šíril svoje presvedčenie, že tieňová elita, ovládajúca svet, pozostáva v skutočnosti z mimozemských jašterov, meniacich svoju podobu. Túto kapitolu v Davidovej pozoruhodnej kariére som chcel zaznamenať preto, že keď hovorí o „mimozemských jašteroch, meniacich svoju podobu“, podľa istého zoskupenia známych antirasistických aktivistov v skutočnosti tým kódovane myslí „židia“.

Pripadalo mi, že reportáž o Davidovi Ickeovi by mohla vtipným, burleskným spôsobom poukázať na to, ako sa na oboch stranách rozmáha a bujnie strach, ako sa stupňuje studená vojna vzájomnej paranoje. Extrémisti pridávali svojmu šialenstvu grády, ale ani my sme za nimi nezaostávali.

Niektorí z radikálov, konšpiračných teoretikov a fundamentalistov prirovnávali túto narastajúcu paranoju k tlakovému hrncu krátko pred výbuchom. Ja som si však myslel, že len prehávajú a nič zlého sa nestane. Spätne by sa dala táto kniha čítať ako akási momentka zo života západného sveta z 10. septembra 2001.

Na tej toalete vo Frome sa muž stojaci vedľa Davida Ickeho opýtal, prečo za ním všade chodím.

„Ale, akurát zbytočne stráca čas,“ povedal David. „Jeho knižka vyjde až v roku 2001. Čo si neuvedomuje, že svet už bude vtedy úplne iný? To, čo napíše teraz, už bude zastarané a zbytočné!“

„Máš pravdu,“ zachechtal sa ironicky muž pri vedľajšom pisoári. „Úplne stráca čas.“

Ja vo svojej kabínke som sa pre seba tiež ironicky zachechtal.

Keď teraz v októbri 2001 píšem tieto riadky, vidím, že internetová stránka Davida Ickea sa stala akousi pamätnou tabuľou slovom „Ja som vám to hovoril!“. Cituje napríklad vlastný text z roku 1998:

Keďže strach je nasilnejšou zbraňou v rukách jašterov, ich plánom je zosnovať udalosti – niektoré skutočné, iné zinscenované – ktoré vytvoria atmosféru nesmierneho strachu. K nim patrí aj plán rozpútať tretiu svetovú vojnu, či už tým, že popchnú do „svätej vojny“ proti Západu moslimský svet, alebo tým, že na globálny konflikt využijú Číňanov. Možno spravia oboje.

Protagonisti tejto knihy – islamistickí fundamentalisti, americké súkromné milície, separatisti a neonacisti – majú veľa spoločného. A to dnes viac ako kedykoľvek predtým. Väčšina z nich sa domnieva, že udalosti z 11. septembra tajne, v prestrojení za niekoho iného, zinscenovali mocenské elity západného sveta. Veď *presne takto* to podľa nich tie elity robia: vyvolajú chaos a z popola tohto chaosu povstane ich hrôzostrašná Svetovláda.

A spoločný majú poväčšine aj ďalší článok viery: totiž, že finančníci, ktorí pracovali v budovách Svetového obchodného centra, boli vedome či nevedome pešiakmi Nového svetového poriadku – nadnárodnej západnej konšpirácie, riadenej utajenou hŕtskou vyvolených, ktorej konečným cieľom je rozdrviť akýkoľvek odpor, prebrať vládu nad planétou a vyhlásiť sa za Svetovládu. Kniha, ktorú držíte v rukách, je venovaná práve tejto konšpiračnej teórii – teda tajným vládcom sveta a ľuďom, ktorí v nich veria.

V prvej kapitole píšem o Omarovi Bakrim, ktorý sa sám označoval za spojku Usámu bin Ládina, za jeho človeka v Londýne. Bakri o sebe tvrdil, že do džihádistických výcvikových táborov, vrátane bin Ládinovho tábora v Afganistane, poslal až sedemsto zo svojich britských nasledovníkov. Omar svoju koncovku spustil 13. septembra 2001. Na svoju stránku zavesil odkaz: „Posledná hodina nenastane, kým moslimovia nedobýjú Biely dom. Čo je našou povinnosťou, keď Amerika vyhlasuje vojnu jeden a pol miliarde moslimov na svete?“

Potom poskytol denníku *Daily Mail* rozhovor, v ktorom vyhlásil: „Keď som sa o tom do počul, útokom som sa potešil. Zavola mi a povedali: ‚Super, útočí sa na Spojené štáty.‘ Bolo to vzrušujúce.“

Potom vyzval na vyhlásenie fatvy na pakistanského prezidenta Mušarafa za to, že podporil Američanov v boji proti Talibanu. Predseda konzervatívcov Iain Duncan Smith počas mimoriadnej schôdze britského parlamentu navrhol zmenu v zákone, aby bolo Omara možné vyhostiť. Scotland Yard Omara najprv zatkol a potom ho zase prepustil. Nespáchal totiž žiadny zločin.

Omarovi som zavola vo večer jeho zatknutia. Predpokladal som, že bude rozhorčený, ale jeho hlas znel skôr vystrašene.

„Je to strašné,“ povedal. „Policajti hovoria, že ma možno deportujú. Ale prečo ma ľudia spájajú s bin Ládinom? Veď ja ho nepoznám. Nikdy v živote som ho nevidel. Prečo o mne vravia, že som jeho človekom vo Veľkej Británii?“

„No, možno preto, že sa už roky za jeho človeka v Británii vyhlasujete,“ odvetil som.

„Ach, Jon,“ povedal Omar. „Potrebujem vás viac ako kedykoľvek predtým. Vy viete, že som neškodný, však? Vždy ste o mne tvrdili, že som smiešny, nie? Ach, Jon. Prečo vám ľudia neveria, keď im hovoríte, že som neškodný šašo?“

„Ale mne nikdy nepripadalo, že by ste boli neškodný šašo,“ povedal som.

Omarovi som opäť zatelefonoval o niekoľko týždňov neskôr. Opýtal som sa ho, či s ním môžem ešte nejaký čas stráviť, pretože záver jeho príbehu sa blížil. Jeho odpoveď ma zarazila.

„Prezentujete ma ako hlupáka,“ povedal. „Už vám nedovolím sa ku mne ani priblížiť. Nenávidíte moslimov.“

„Nie, nič proti moslimom nemám,“ odvetil som.

„Ste sionistický žid, ktorý nenávidí moslimov,“ vyhlásil Omar a zložil.

Neviem, čo spôsobilo tú zmenu v Omarovom tóne a postoji. Možno v miestnosti nebol sám.

Táto kniha, ktorú som začal písať v roku 1995, bola najskôr zbierkou profilov lídrov extrémistických skupín, ale veľmi rýchlo sa zmenila na zbierku zvláštnejších textov. Mojmým zámerom bolo stráviť čas po boku ľudí, ktorých svet označoval za politické a náboženské monštrá západnej civilizácie, akými sú islamistickí fundamentalisti, neonacisti atď. Chcel som sa stať súčasťou ich každodenného života. Mal som pocit, že by mohlo byť zaujímavé pozrieť sa na náš svet očami človeka stojaceho po ich boku.

A to som istý čas robil, potom som však zistil, že všetci veria v nový poriadok sveta, že všetci si zhodne myslia, že našu spoločnosť riadi malá skupinka ľudí z tajného úkrytu. To oni začínajú vojny – povedali mi – dosadzujú a zvrhávajú hlavy štátov, ovládajú Hollywood a trhy a kapitálové toky, prevádzkujú hárem s maloletými sexuálnymi otrokmi a otrokyňami, premieňajú sa potajme na dvanásťnohých jašterov a diskreditujú každého bádateľa, ktorý sa začne blížiť k pravde.

Vypytoval som sa ich na podrobnosti. Vedia, kde sa ten úkryt nachádza? Ich odpovede však neboli jasné. Niekedy mi povedali, že sa táto elita stretáva v hoteloch a riadi svet odtiaľ. Navyše dodali, že každé leto sa stretávajú s prezidentmi a premiérmi v satanistickom letnom tábore, kde sa obliekajú do čiernych hávov a pália bábiky voo-doo pod kamennou sochou veľkej sovy.

Podujal som sa teda objasniť tento problém. Ak naozaj nejaký tajný úkryt existoval, musel niekde skutočne byť. A ak niekde bol, bolo možné ho nájsť. A tak som ho začal hľadať.

Vykľulo sa z toho nebezpečné dobrodružstvo. Prenasledoval ma muž v tmavých okuliach, sledovali ma spoza kríkov a – nech to v tejto chvíli vyznieva akokoľvek nepravdepodobne – v lesoch severnej Kalifornie som sa naozaj stal svedkom bizarného pohanského rituálu pálenia sovy, na ktorom sa zúčastňovali do habitov odetí výkonní riaditelia veľkých nadnárodných firiem.

V jeden večer uprostred pátrania po tom utajenom úkryte som hral poker v Londýne s ďalším židovským novinárom Johnom Diamondom. Pýtal sa ma, čo robím. Začal som mu rozprávať o tom, ako extrémisti na niečo prišli, ako ma postupne vedú k pravde a tak ďalej.

John, ktorý mal rakovinu hrtana a nemohol rozprávať, sa hneď natiahol po svojom notese a na prázdnu stránku zúriivo načmáral: „Už si ako ONI.“

Slovo ONI napísal s takou vervou, že takmer roztrhol papier. Mal pravdu? Bol som ako oni? Nech už to bolo akokoľvek, chcel by som sa mu poďakovať za návrh titulu na knihu, hoci jej vydania sa už nedožil.

Ďakujem Davidovi Barkerovi, Johnovi Sergeantovi, Petrovi Grimsdalovi, Saulovi Dibbovi a Fentonovi Baileymu. Túto knihu by som bez nich nenapísal. Alebo možno aj áno. Nenapísal by som ju však rozhodne bez Ursuly Doylovej vo vydavateľstve Picador, ktorá si rukopis objednala a zredigovala, Dereka Johnsa, ktorý všetko dohodol, a Camilly Elworthyovej, ktorá je najlepšou marketingovou agentkou, s akou som pracoval. Za podporu ďakujem aj Petrovi Strausovi, Stephanie Sweeneyovej, Richardovi Evansovi, Chantal Noelovej a Neilovi Crossovi z Picador.

Chcel by som poďakovať aj Geoffovi Kloskemu z newyorského vydavateľstva Simon and Schuster.

Janey Walkerová, Tim Gardam, Janet Leeová, Janis Hadlowová, Steve McCarthy, David Malone, Emily Fieldenová, Natasha Fownes, Mike Whine, Vivienne Cloreová, Sam Bickley and Emma Forrestová – ďakujem vám.

Rád by som napísal, že moja manželka Elaine bola trpezlivá a chápaná a milujúca a tak ďalej, ale v skutočnosti mi povedala len: „Už o tom prestaneš toľko rozprávať a dopíšeš to?“ Ako milujúca manželka sa v tejto situácii zachoval skôr Adam Curtis.

Všetky citované pasáže sú označené.

Často sa ma pýtali, na základe akých kritérií som určil, že je niekto extrémista. Nepoužil som žiadne kritéria, stačilo, aby ho za extrémistu označili iní.

Veľmi rýchlo zistíte, že nemajú veľmi radi, keď ich niekto označuje za extrémistov. V skutočnosti mi stále hovoria, že skutočnými extrémistami sme my. Tvrdia, že západné, liberálne kozmopolitné zriadenie je fanatickým, zvráteným hodnotovým systémom. Som rád, že to hovoria, pretože mám vďaka tomu na chvíľu pocit, že nejaký hodnotový systém mám.

Jon Ronson, október 2001

∴∴∴ AJATOLÁH Z PREDMESTIA

Jedného príjemného letného sobotného popoludnia vyhlásil Omar Bakri Mohamed, stojac uprostred Trafalgarského námestia, svätú vojnu Veľkej Británii. Z pódia pod Nelsonovým stĺpom svetlu oznámil, že neustane v boji, dokým nad Downing Street nezaveje čierna vlajka islamu. Dočkal sa za to veľkého potlesku. Priestor mu prenajalo zastupiteľstvo mestskej časti Westminster.

Reportérka televíznej stanice *Newsroom South-East* hovorila o popoludňajších udalostiach tvrdým, rýchlym, naliehavým, ale rozvážnym tónom. Bola to moslimka. Omar Bakri vo svojom prejave ľudí ako ona označil za „čokoládových moslimov“. Čokoládový moslim je ťuťmák.

(Na druhý deň bulvárny denník *Daily Mail* uverejnil fotografie Omara Bakriho na titulnej strane s palcovým titulkom *Najnebezpečnejší muž v Británii?* Usudzujúc z jeho chladného pohľadu by to tak aj mohlo byť).

Na Trafalgarskom námestí sa vtedy zišlo asi päťtisíc jeho stúpencov. Po Bakriho prejave plánovali vypustiť do vzduchu tisícky čiernych balónov s kartičkou s výzvou na vojnu. Balóny mali vyletieť do výšav, prefarbiť londýnsku oblohu na čierne a potom mali popadať do mesta a priľahlých častí. Balóniky uložili do sieťky pod pódium, na ktorom Omar Bakri opisoval víziu Spojeného kráľovstva po svätej vojne.

Každý, kto sa dopustí homosexuality, nevery, smilstva alebo sodomie bude ukameňovaný na smrť (alebo zhodený z najvyššieho vrchu). Zo zákona sa zakáza vianočné ozdoby a figuríny vo výkladoch. Rovnako sa zakáže slobodný výber životných partnerov. Krčmy sa zatvoria. Majiteľom barov bude ponúknuté alternatívne zamestnanie v oblasti, ktorá prospieva rozvoju islamskej spoločnosti, napríklad si otvoria knižnice, a ak odmietnu, tak ich zatknú. Zakáza sa obrázky dámskych nôh na balíčkoch panču-

šiek. Samozrejme, pančušky budú naďalej v predaji, akurát budú označené iba slovom „pančušky“.

Veľmi som sa chcel s Omarom Bakrim zoznámiť a počas obdobia jeho snáh zvrhnúť demokraciu a zmeniť Britániu na islamskú krajinu mu byť nablízku.

Navštívil som preto Jakoba Zakiho, moslimského fundamentalistu, ktorý s ním často vystupoval.

Jakob Zaki je biely Škót, bývalý presbyterián, ktorý konvertoval na islam, keď chodil na strednú školu. Býva v Greenocku, prístavnom meste pri Glasgowe. Je jediným militantným moslimským obrátencom v Greenocku. Tvrdí, že v škole ho pre jeho konverziu na islam ostatní šikanovali, ale že mu to za to stálo.

„Myslíte si, že Omarovi Bakrimu sa môže podariť zničiť západný model života?“ opýtal som sa ho.

„No,“ začal Jakob, „Omar je momentálne našou najväčšou nádejou.“

„Prečo práve on?“

„Má charizmu,“ odpovedal Jakob. „Je najpopulárnejším vodcom mládeže, ktorá stratila ilúzie. Ľudia čakajú v radoch, len aby ho videli rečniť. Hoci v niektorých otázkach s ním nesúhlasím.“

„Napríklad v akých?“

„No,“ povedal Jakob, „raz som chcel do centrály OSN vypustiť myši. Lebo viete, ženy sa myši boja. Mal som pocit, že je to úžasný a jednoduchý nápad. Niekoľko myší by položilo celé OSN, nemyslíte?“

„Ženy by museli povyskakovať na stoličky,“ pritakal som.

„Ale Omar nesúhlasil,“ dodal Jakob. „Povedal, že je to sprostý nápad.“

„Mali ste aj iné spory s Omarom Bakrim?“ opýtal som sa Jakoba.

„No,“ začal, „Omar sa na mňa veľmi nahneval, keď som vyhlásil, že Hillary Clintonová je lesbička. Ale ja mám svoje dôkazy.“

S Jakobom som sa zhováral celý deň. Vtedy som prvýkrát počul o skupine Bilderberg, tajných vládcov sveta, maličkej skupine vplyvných mužov a jednej či dvoch vplyvných žien, ktorá sa stretáva v tajnom úkryte a určuje smer behu udalostí vo svete. To oni začínajú vojny, povedal mi Jakob, to oni vlastnia médiá a pros-

treďníctvom skrytého násilia alebo propagandy zničia každého, kto sa dostane príliš blízko k pravde.

„Jedným z týchto záhadných prípadov,“ rozprával Jakob, „je príbeh pestovateľa arašidov, ktorý sa zúčastnil na stretnutí Bilderbergu a zo dňa na deň sa z neho stal najmocnejší muž na svete. Áno. Hovorím o Jimmy Carterovi. Takže vidíte, akí sú nesmierne tajnostkárski a mocní.“

Veľmi mi to nedochádzalo a na Jakoba som pozeral nechápavo. Neuvedomoval som si vtedy, že ľudia, o ktorých Jakob rozprával, budú tou najneprijemnejšou súčasťou najbližších piatich rokov môjho života.

Jakob sa pozrel na hodinky. Chcel, aby som odišiel. Dostali tip na kúpu Hitlerovho ďalekohľadu a nechcel, aby mu ho vyfúkol iný zberateľ. Dal mi adresu Omara Bakriho. Telefónne číslo som našiel v zozname.

Vysvitlo, že Omar Bakri býva len niekoľko kilometrov odo mňa v Edmontone na severe Londýna v malom dvojdomčeku na konci modernej, na žltohnedo vymaľovanej, štátom vystavanej radovky. Kanceláriu mal v mešite vo Finsbury Park, na konci ulice, kde som býval, neďaleko od futbalového ihriska v Highbury.

Napísal som mu, že by som s ním chcel stráviť rok a sledovať ho, ako sa pokúša transformovať Britániu na islamskú krajinu. Hneď mi zavolať naspäť. Povedal, že médiá ovládané židmi generujú veľké množstvo protimoslimských lží. V novinách a filmoch sa prezentovali samé polopravdy. Možno by toto mohol byť spôsob, ako uviesť veci na správnu mieru. Takže, áno. Rád ma bude mať pri boji proti nevercom po boku. A potom dodal: „Viete, v skutočnosti som nesmierne milý.“

„Naozaj?“ opýtal som sa.

„Ale áno,“ povedal Omar Bakri, „som úžasný.“

O deviatej v nasledujúce ráno som sedel v Omarovej obývačke a Omar sa hral so svojou malou dcérou.

„Ako sa volá?“ opýtal som sa.

„To meno je veľmi zložitú. Vy to asi nepochopíte,“ povedal Omar.

„Dá sa preložiť do angličtiny?“ opýtal som sa.

„Áno,“ odvetil Omar, „v angličtine znie ‚čierna vlajka islamu.‘“
„Naozaj?“ povedal som. „Vaša dcéra sa volá Čierna vlajka islamu?“

„Áno,“ odpovedal Omar.

„Naozaj?“

Nastalo krátke ticho.

„Vidíte,“ začal nakoniec, „pre toto sa naše kultúry nikdy plne neintegrujú.“

V televízii mali zapnutý film *Leví kráľ*. Pozerali sme scénu, v ktorej Pumba spieva pieseň „Hakuna Matata“ o tom, aké úžasné je riadiť sa bezproblémovou filozofiou a netrápiť sa starosťami. Omar spieval spolu s ním a dieťa hojdal na kolene.

„Vždy spolu pozeráme *Levieho kráľa*,“ vysvetlil. „Len pri ňom si dokážem odpočinúť. Viete, volajú ma Lev. Presne tak. Hovoriam si Lev. Aj veľký bojovník.“

Omar začal listovať vo fotoalbume. Na fotkách zo strednej školy vyzeral ako filmová hviezda. Jeho rodičia mali dvadsaťosem detí. Otec zbohatol na predaji oviec, prasiat a kráv. Mali šoférov a sluhov a žili v palácoch v Sýrii, Turecku a Bejrúte. Omar zo Saudskej Arábie ušiel v roku 1985. Dupočul sa, že ho polícia plánuje zatknúť za hlásanie džihádu na univerzitách. Preto ušiel. Utielkol do Británie. Teraz je z neho veľký chlap s veľkou bradou.

„Bol som chudý, pretože som sa neustále trápil,“ povedal, „stále som utekal. Odkedy žijem v Británii, už sa netrápim. Čo už by sa mi tu len mohlo stať? Cha, cha! A tak som pribral. Vodca musí byť dobre živený. Čím väčšie telo, tým väčší vodca. Kto už by len nasledoval malého vychudnutého muža?“

Omar v to ráno plánoval rozdávať pri stanici metra v Holborne letáky s titulkom: „Homosexualita, lesbizmus, nevera, smilstvo a sodomia: SMRTEĽNÉ CHOROBY.“ Povedal, že pôvodne sa chystal ísť metrom, ale všimol si, že ja som prišiel autom, a tak ma požiadal, aby som ho tam zaviezol.

„Dobre,“ povedal som.

Vysadil som ho pri vchode do metra. Šiel som zaparkovať. O desať minút neskôr som sa vrátil a našiel ho stáť na chodníku s kopou letákov v rukách.

„Ako to zatiaľ ide, Omar?“ opýtal som sa.

„Veľmi dobre,“ usmial sa. „Šíria sa informácie, že všade naokolo sú smrteľné choroby.“

Prihovárал sa okoloidúcim.

„Homosexualita!“ vykrikoval. „Pozor na smrteľnú chorobu! Majte sa na pozore!“

Prešlo niekoľko minút.

„Homosexualita!“ kričal Omar. „Pozor na homosexuálov. Sú všade!“

Očakával som zo strany okoloidúcich nejaké prejavy nevôle proti Omarovým letákom. Ale ľudia, ktorí sa ponáhľali za nákupmi, turisti i zamestnanci príslušných kancelárií sa na neho dívali s milým zmätkom v očiach. V každom prípade sa mu ani po desiatich minútach nepodarilo vnútiť im leták.

„Dávajte si pozor! Homosexuáli sú všade! Pozor!“ pokračoval Omar energicky. „Dávajte si pozor na homosexualitu! Zničí vám pečeň!“

Takto som si moslimského extrémistu teda nepredstavoval.

Potom mi povedal, že dostal nápad.

„Sledujte toto.“ Otočil letáky hore nohami a začal vykrikovať: „Pomôžte deťom bez domova! Pomôžte deťom bez domova!“

„Omar!“ vykrikoval som pohoršene.

Okoloidúci si začali brať letáky.

„Dobré, nie?“ chichotal sa Omar. „Dobré, však? Vidíte, keby som nebol moslim, mohol by som robiť pre, ako sa tomu hovorí, no, tú reklamku, Saatchi and Saatchi.“

Na obed mi Omar povedal, že musí ísť kúpiť pokladničky na pravidelné zbierky pre Hamás a Hizballáh. Pred tromi týždňami sa hnutie Hamás prihlásilo k bombovým útokom na autobus v Jeruzaleme, pri ktorom zahynulo jedenásť ľudí.

„Pri kruháči v Tottenhame je samoobsluha, kde predávajú celkom dobré pokladničky. Mohli by ste ma tam zaviezť?“

„Dobre,“ povedal som.

A tak som ho zaviezol do obchodu. Omar si sadol dozadu a ja som sa cítil trochu ako taxikár.

„Doľava!“ povedal Omar. „Na križovatke doľava. Nie. Doľava!“

Keď sme stáli na červenej, opýtal som sa ho, kde bola jeho manželka, keď sme boli u neho doma.

„Hore,“ odpovedal.

„Naozaj?“ opýtal som sa. „Celý čas, čo ste sedeli v obývačke a pozerali *Levieho kráľa*?“

„Áno,“ povedal Omar. „Nemohla prísť dole, kým ste tam boli.“

„A čo by sa stalo, keby som s ňou chcel spraviť rozhovor?“ opýtal som sa. „Vyhlásil by som na vás fatvu,“ povedal Omar.

„To nehovorte, prosím,“ zareagoval som. Omar sa zachichotal.

„Ani zo žartu,“ dodal som.

Keď sme prišli do obchodu, zistili sme, že jediné pokladničky na sklade sú vo farbách a s logom Coca Coly. Omar sa na chvíľu zamyslel. Prezeral si pokladničky. Vraštil obočie. Potom si vložil asi šesť kusov do košíka.

„Kvalitné pokladničky,“ povedal. „Sú veľmi veľké a ľahké.“

„Zdá sa mi zvláštne,“ povedal som, „že plánujete vyberať peniaze pre Hamás a Hizballáh do pokladničiek s logom Coca Coly.“

„Ach tak,“ začal vysvetľovať Omar Bakri. „Dobrý postreh. Proti imperialistickému obalu nič nemám. Problémom je skorumpovanosť západnej civilizácie.“

„Ale aj tak,“ neustúpil som. „Coca Cola je veľmi veľkým symbolom západného kapitalizmu.“

„To máte pravdu,“ súhlasil Omar.

„Takže naše symboly používate na to, aby ste ich zničili?“ opýtal som sa.

„No, áno,“ zamrmlal zamyslený.

Omarovi sa zjavne takéto otázky nepáčili. Nerád rozprával o svojom prepojení na Hamás a Hizballáh. Práve požiadal o britské občianstvo a vláda konzervatívcov sa snažila presadiť zákon, ktorým by sa zakazovali zbierky pre teroristické organizácie v zahraničí – zákon, ktorý bol zameraný proti Omarovi, aspoň to si všetci mysleli.

„Nevyberám peniaze len pre Hamás,“ povedal Omar. „Zbieram ich pre moslimov na celom svete.“

Odtlačil vozík so šiestimi pokladničkami s logom Coca Coly. Zastavil sa pri regále s rámčekmi na fotografie. Výrobcovia do nich vložili obrázky slnkom zaliatej pláže. Na jednom z nich ležala pod slnečníkom žena v plavkách. Takmer vyzývavo lízala vanilkovú zmrzlinu z kornútiku. Omar smutne pokrútil hlavou.

„Takto,“ povedal, „vyzerá skorumpovanosť západnej ideológie. Chcete si kúpiť rámčeky. Ale čo spravíte s tou ženou?“

Bez ohľadu na to však z regálu desať rámčekov zobral a vložil ich do vozíka vedľa pokladničiek.

„Takže tieto rámčeky kúpim,“ povedal, „a obrázok ženy vymením za nejaký dôstojný citát z Koránu.“ Na chvíľu sa zamyslel. „Dobre, Jon, môžeme ísť.“

„Dobre,“ povedal som, „idem po auto.“

Pokladničky a rámčeky sme zbalili do kufra a Omara som zaviezol do mešity vo Finsbury Park, kde mal predniesť príspevok na konferencii s názvom „Demokracia alebo diktatúra?“ Omar sa prikláňal k diktatúre.

Dostal som tak prvú príležitosť stretnúť Omarových stúpencom. V hľadisku ich bolo asi päťsto. Nezačalo to dobre.

„Vy ste žid?“ opýtal sa ma mladý muž.

„Mno, nie,“ odpovedal som.

Ospravedlnil sa.

„To nič,“ povedal som mu.

Omar Bakri zo seba na pódiu chýlil slová, akoby ich v sebe nedokázal udržať. Všetkých si podmanil. Citoval z listu svojho starého známeho, šejka Omara Abdul Rahmana, známeho aj ako Slepý šejk.

Slepý šejk sedel vo väzení v Missouri, kam bol odsúdený na doživotie za „nabádanie“ k bombovému útoku na Svetové obchodné centrum v roku 1993. Žaloba za „nabádanie“ nebola v Amerike vznesená od vojny Severu proti Juhu. Omar sa zvykol so Slepým šejkom stretávať ešte v Saudskej Arábii. Dnes mal v islamskom svete štatút mučeníka, obete Nového poriadku sveta, tajnej kliky medzinárodných bankárov, riaditeľov nadnárodných spoločností a politikov rozhodnutých zničiť slobodu islamistov.

Podobne ako Jakob Zaki, aj Omar hovoril, že táto elitná skupinka tajne plánuje hrozivý celosvetový prevrat. Začal som premýšľať nad tým, že by som sa ich tajný úkryt pokúsil nájsť. Ak naozaj existuje, musí sa predať niekde fyzicky nachádzať. Možno by som sa doň mohol dostať.

List od Slepého šejka s názvom „Osamelý výkrik šejka Omara zo žalára v ‚slobodnej‘ Amerike“ bol prepašovaný z väzenia v Missouri, kde šejk sedel na samotke. Písalo sa v ňom:

Počuli ste o osobných prehliadkach? Prikážu mi, aby som sa vyzliekol, roztiahol zadok a predklonil sa. Potom mi ako divé zvery ohmatajú prirodzenie, zatiaľ čo ostatní sa prizerajú a smejú. Ponižujú ma, pretože som moslim a pretože ich konanie Boh vyslovene zakazuje.

Omara a jeho poslucháčov list pobúrila. Keď ho Omar nahlas čítal, z času na čas sa z publika ozvali povzdychy a výkriky „Nie!“

Omar vyhlásil: „Svet sa to musí dozvedieť! Svet sa musí dozvedieť, čo robia šejkovi Abdúlovi Rahmanovi, ktorý je, pripomínam vám, starý a slepý muž, čo nespáchal žiadny zločin. Zmeníme svet. Spoločne otrasieme celým svetom v základoch!“

Potom mi Omar oznámil, že potrebuje v meste niečo vybaviť, a opýtal sa, či by som ho neodviezol.

„Dobre,“ povedal som. „Mám stretnutie v Soho, takže vás tam môžem vysadiť.“

„Nie,“ zaúpel. „Do Soho je zakázané chodiť. Prosím, do Soho nie!“

Omar mi vysvetlil, že len čo zvíťazí v svätej vojne, Soho bude zrovnané so zemou.

„Je dôležité, aby si to ľudia uvedomili,“ povedal, „aby boli pripravení prispôbiť sa novému poriadku.“

„Ktorí ľudia?“ opýtal som sa.

„Britský národ,“ vyhlásil Omar.

„Boli ste niekedy v Soho?“ opýtal som sa.

„Ale kdeže,“ odpovedal Omar. „Je to zakázané.“

„Ako si predstavujete Soho?“

„Sú tam nahé ženy,“ povedal. „Stoja na každom rohu.“

Omara som teda zaviezol do mesta cestou, po ktorej sme sa Soho vyhli. Prechádzali sme okolo billboardu s reklamou na debutový album Spice Girls.

„Bože, aká sprostosť,“ zamrmlal Omar. „Štipľavé dievčatá.“

„Čo sa stane so Spice Girls, keď sa Británia transformuje na islamskú krajinu?“ opýtal som sa.

„Ihneď ich zatkneme,“ odpovedal. „V islamskej krajine nebudú ani len existovať. Dobré, na svetlách choďte doprava.“

Geru Spice mala na plagáte šaty vo farbách britskej vlajky a ja som začal premýšľať nad budúcnosťou štátnych symbolov.

„Britská vlajka nebude,“ vysvetlil mi Omar. „Predstavuje starý svet, a preto musí byť zničená.“

Začali sme sa rozprávať o slove „fundamentalista“. Omar mi povedal, že neverci na Západe zmenili toto slovo na nadávku.

„Používate ho ako nadávku,“ povedal. „Doľava, prosím.“

„Ale veď vy ste fundamentalista, o tom niet pochyb,“ pokračoval som. „Žijete podľa pravidiel stanovených v Koráne.“

„To je pravda,“ povedal Omar. „Koránom sa riadim v každej oblasti. Píše sa v ňom, ako mám jesť, spať, bojovať a dokonca aj umrieť.“ Omar zmĺkol. „Viete, Korán mi hovorí aj to, ako púšťať vetry.“

Nastalo krátke ticho.

„A ako púšťate vetry?“ opýtal som sa.

„Smerom k nevercom!“ rozosmial sa Omar. „Smerom k nevercom!“ Omar sa ešte chvíľu smial a tľapol ma po pleci.

„Dobre,“ povedal Omar, keď som brzdil pri Piccadilly Circus. „Ďakujem veľmi pekne. Majte sa, Jon.“

Na odchode som zatrúbil a Omarovi som naznačil, že mu zavolám. Omar Bakri prikývol, usmial sa a stratil sa v dave.

O mesiac neskôr som sedel na sedadle spolujazdca v Porsche, v ktorom Elton John trochu príliš nahlas spieval *Benny And The Jets*. Prechádzali sme príjemnými uličkami mestečka Torquay, klenotu anglickej riviéry. Za oknom bol oceán a šofér si prstami do volantu vyťukával rytmus piesne. Mal modré sako a košeľu, natupírované vlasy a okuliare s farebným odtieňom. Celkovo pôsobil ako švihák. Používal dve mená. Bol Nigelom Westom, celosvetovo známym autorom špionážnych románov – pričom sa málokedy stáva, aby sa spisovateľ tak ponášal na svoje postavy. Dokonale napĺňal predstavu šarmantného džentlmenského špióna. A zároveň bol aj Rupertom Allasonom, poslancom za Konzervatívnu stranu za volebný obvod Torbay, do ktorého patrilo aj mestečko Torquay. S Rupertom som sa viezol na záhradnú slávnosť.

Rupert sa v Dolnej snemovni snažil presadiť, aby Omara Bakriho z krajiny deportovali. Bol rozhodnutý zabrániť tomu, aby Omar dostal britský pas. Chcel, aby ho poslali späť do Saudskej Arábie alebo do Sýrie, alebo aj hocikde inde – len aby už bol preč.